

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

Jesus Christus Rex Pacificus supernæ Ierusalem homini peccatori salutem.
Epistola hæc nihil aliud est quam exhortatio peccatoris ad agendam
pœnitentiam. Cap. 38.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

lus non vidit, nec auris audiuit, neque in-
cor hominis ascendit. Quando scilicet
configuratus mihi Regi tuo splende-
bis sicut Sol, & dulcissima gratia decoraberis
inter filios Sion inclytos, & amictos auro
primo. Quid ergo tardas reuerti ad me?
Quid times fili? Auerte iam oculos tuos,
ne videant vanissimam mundi transeun-
tis vanitatem, & eleua illos ad regionem
viuorum: vt spe tantæ amœnitatis Para-
disi mei, moueris ad querendam pacem,
& amicitiam meam. Curre velociter, &
ascende & collige suauissimos fructus
eius.

Iesus Christus Rex Pacificus super-
næ Ierusalem homini pec-
catori salutem.

*Epistola hæc nihil aliud est, quam exhor-
tatio peccatoris, ad agendam pœni-
tentiam.*

CAP. XXXVIII.

1. **C**ONSIDERANS auersionem tuam,
fili charissime; pro quo aduena
fui

fui in terra aliena, quam dedi filiis hominum, qui dereliquerunt me, & cupiēs reducere te de via Assyriorum vbi bibis aquam turbidam, ad viam dulcissimę Ierusalem, vt potem te aqua pura Iordanis, & afferam tibi in estu mundi cęleste refrigerium, mitto tibi multiplices inspirationes, quas scribo in tabula cordis tui digito suauissimi spiritus mei. Tu enim scis, testimonium perhibente tibi conscientia tua, quā sæpè pulsam ostium domus tuę, & illuminem te errantem in tenebris, & vmbra mortis; vt motus magnitudine bonitatis, & misericordię meę, euigiles de somno profundissimo peccati, in quo iaces, & conuertaris ad agendā poenitentiam, & requirendam pretiosissimam amicitiam meam. Nō cessauī diebus multis monere, & secretis instructionibus erudire te vt considerares horrendum periculum, in quo viuis transiurus de hac vita ad flammam, nisi soluas vincula colli tui, & reuertaris ad libertatem filiorum Dei, quorum nomina scripta sunt in libro vitę. Tempus breue est: & ego veniam citò positurus tecum rationem, vt recipias mercedem, si poenitentia egeris, vel tradaris tortoribus, si repugnaueris saluberrimis consilijs meis. Suadeo
ergo

ergo tibi, fili, dum tempus est, operari bonū, & copiosis lachrymis abstergere maculas animæ tuæ: vt appareas in conspectu meo candidus, quasi greges ouium tonsarum, quæ ascenderunt de lauacro, & sterilis non est in eis.

2. Vt verò benedictiones Patris mei descendant super te, quasi super verticem Ioseph, & aspergaris rore coeli, & in pinguedine terræ viuentium sit portio tua; considera, fili dulcissime, qui recessisti à me, quis sim ego, vt cognoscas magnitudinem peccati, & quasi fel draconum exhorreas illud. Ego sum ipsamet altitudo, & maiestas infinita, cui genua flectūt omnes creaturæ, & ad cuius aspectum Seraphim velant facies suas. Ex quo ponderare poteris magnitudinem offensæ, quæ crescit ad proportionem meam. Si enim offensio Principum terræ tanta reputatur, vt nosti, eo quod Principes sint, quid tibi videtur sentiendum de sublimissima maiestate mea? Certè quamuis cæcus sis, quia repulisti lumen cæli, negare tamen non potes grande malum, quod commisisti, quando dereliquisti me; præsertim cum sine estimatione magnitudinis meæ peccaueris factus abominabilis, & inutilis homo, & bibens quasi aquam iniquitatē.

Propter

Propter quod animaduertens errorem tuum, fili mi, deberes prosternere te ante thronum gratiæ meæ, & profundissimis gemitibus quærere mitissimam faciem meam: vt libereris à grandi malo inimicitiae Regis, qui magnificatus est, super omnes reges vniuersæ terræ.

3. Et quidem contemplatio diuinæ maiestatis, quam offendisti, charissime fili, deberet resoluerè glaciem cordis tui, vt fleres, & pœnitentiam ageres delictorum tuorum, quibus prouocasti me, quamuis nullis beneficijs te affecissem. Intolerabilis enim deformitas est displicere infinitæ bonitati, & sapientiæ meæ, licet nihil boni cum creaturis communicarè. Iam verò, cum beneficia mea, quibus ornaui te, sint ad eò magna, & innumerabilia immensè crescit turpitudine tua, fili, dum resistis misericordijs meis. Ferae crudeles mansuescunt beneficijs, vt passim vides, exemplis vrsorum, & leonum, qui quasi canes domestici sequuntur magistros suos, & tu induraris contra me, & pro nihilo ducis admirabilia beneficia mea: Ego sine meritis tuis iustificauit te, & signauit signo Christianæ militiæ meæ. Ego præseruaui te ab innumerabilibus malis culpæ, & pœnæ, quæ incurris-

ses,

ses, r
xiffe
tern
Stan
gera
mot
te fil
corp
to, c
mei
ergo
feci
tissim
um,
erga
me: C
videt
lis re
cam
ad v
4
para
nou
quàn
quær
rum
Dom
ius! C
thesa

tes, nisi secretissima misericordia prote-
xisset te. Ego eripui te à flamma æ-
terna, in qua, nunc arderes non expe-
ctans vel vnā guttam aquæ, qua refri-
geraretur lingua tua, nisi cor meum com-
motum fuisset super infinita calamita-
te filij mei. Ego pavi te suavissimo pastu
corporis mei in Eucharistiæ sacramen-
to, & potavi te flumine viuo sanguinis
mei, vt fieres consanguineus meus. Quid
ergo vltra debui facere tibi, fili, & non
feci? Quid fecit vnquam mater aman-
tissima erga vnigenitum infantulum su-
um, quod ego non fecerim abundantius
erga te, quem dilexi, quamuis tu oderis
me: Quod si beneficia præterita parua tibi
videntur, ego adijciam maiora, vt si tu ve-
lis reconcilier tibi amore nouo, & dedu-
cam te inter iustos meos per vias rectas
ad vberima pascua diuitiæ meæ.

4. O fili Adæ, si scires quid ego præ-
parauerim electis meis, quibus disposui
nouum, & æternum testamentum meum,
quàm forrifer doleres vicem tuam, &
quæres reparare ruinas delictorum tuo-
rum! O Israel, quam magna est domus
Domini, & ingens locus possessionis e-
ius! Omnia mūdi regna, omnes diuitiæ, &
thesauri Principum, omnes delitiæ filio-

rum hominum calamitas, extrema est, si cum requie sempiterna vnus electi comparentur. Cum ergo tu, fili charissime, preuaricando legem meam, non sis possessurus nisi partem aliquam minimam bonorum mundi celeriter transeuntis, quomodo non consideras quanta demerita sit spes æternæ consolationis amittere? nonne melius & vtilius tibi est, spe futuri regni lætari, & parcè vti bonis momentaneis huius sæculi, quàm peruerso consilio solatia præsentia vix gustare, & perpetua luce carere? Certè ratio hæc impleuit claustra monachis, & deserta anachoretis. Hæc est viua, & efficax doctrina fortissimæ veritatis meæ, quæ (nisi esset durior lapidibus) moueret te ad poenitentiam profundissimis suspirijs, & lachrymis redundantem. Desine ergo, fili, seruire peccato, quod tibi clausit ostia vitæ, & inclina cor tuum ad faciendas iustificationes immaculatæ legis meæ, propter inestimabilem, & super aurum desiderabilem retributionem meam.

5. Quòd si retributio infinite suauitatis plena, & fluminis impetus, qui lætificat ciuitatem Dei, non mouet duritiam tuam. Fili dilectissime; considera saltem magnitudinem, & horrorem poenarum

quas
time
tene
quar
ferre
veru
scera
vniu
nius
non
pingt
burat
torm
breui
scenc
ctus
exerc
riffin
6.
des, p
appa
præf
dunt
ne v
meu
& tu
nitat
defo
lo ar
qua

quas incurris. Et si enim durior ferro sis, timebis flammam æternam, cuius reatu tenetur corpus istud, quod tu amas, plusquam animam tuam. Quomodo enim ferre poteris, fili mi, tormentum ignis, & vermem, quo in perpetuum rodentur viscera tua; si nunc ferre non potes ieiunium unius diei, aut incommodum lectum unius noctis? Nunquid adeo cæcus es, ut non videas, stultam electionem esse, impinguare corpus paucis diebus, ut comburatur sine fine? Ergo saltem terrore tormentorum conuertere ad me, & salua breui poenitentia animam tuam, ne descendas in lacum profundum expers fructus redemptionis meæ. Nollem enim exercere gladium iustitiæ aduersus te charissimum filium suum.

6. Si autem futura mala, quæ non vides, parum afficiunt te nimis amantem, apparentia bona, quæ videntur considerata præsentia damna, quæ peccando succedunt, & disce quærere & diligere me. Nõne vides, dum peccas, te fieri inimicum meum, & consciëntiam tuam inquietam, & turbulentam esse, amissa pace, & serenitate Dei, succedere seruitute peccati, & deformatione horribili animæ tuæ? Paulo antè erat speciosissima, & suavissima

sponsa mea, cuius gratia, & dulcissima pulchritudo adhærebas visceribus meis; & in hora, qua commisit peccatum, facta est abominabilis, & horribilis supra omnem mundi deformitatem. Propter quod mirum est, te, fili mi, nolle considerare mutationem hanc, quàm qui bene ponderat, fugit peccatum, sicut mortem, & Infernum.

7. Sed si mutatio hæc non mouet durum cor tuum, fili charissime; cōtemplare mutationem contrariam de peccato ad gratiam, & amicitiam meam, & trahere te tua saltem voluptas. Si enim benè consideres, anima tua quæ peccauit, quam diu, non conuertitur ad me, est imago dæmonis, quem imitata est, & horrenda turpitudine nigrescit. Si autem tu velis cooperari gratiæ meæ, suspirio vno, renouabitur, & super niuem dealbabitur, fietque pulcherrima, & iucundissima supra omnem corporum gratiam, & amabilitatem, placebitque tenerrimo cordi meo. Vestietur purpura & bysso, & ad Regis Pacifici thalamum ineffabili cum decore admittetur.

8. Verùm si non renouatio hæc, quantum ad delicias meas pertinet, non mouet animam tuam, moueat saltem inti-

qua

ma consolatio, quæ de vera pœnitentia, cum spe vitæ æternæ procedit. Spes enim fundabitur, & exhilarabit te, fili, cum intima penetratione lætitiæ quam æterna vita sperata producit. Et in ista ipsa vita mortali gustabis, & videbis, quæ suavis sima ego, per experientiam internorum gaudiorum, quæ ex nouitate vitæ nascuntur. Expertis crede, fili, pretiosior est consolatio mea præsens, quàm totius mundi lætitia, quicquid dicant filij huius sæculi, qui longè recesserunt à disciplina filij Dei. Neque audias, consilia hominum qui horrent pœnitentiam, quasi vitæ inimicam: nesciunt enim quid dicant, & iudicant quod ignorant. Audi potius me, fili, & vide, & inclina aurem cordis tui: & instillabo tibi dulcissima verba salutis, quam requiro.

9. Neque durum tibi videatur agere pœnitentiam pro salute, & vita æterna tua cum sis peccator, siquidem ego egi pœnitentiam durissimam pro te cum sine ipsa innocentia, & candor lucis æternæ. Immo ex hoc ipso, quod ego sum exemplar ostensum tibi in monte Ecclesiæ spōsæ meæ, debet tibi societas iucundissima videri, mecum laborare, & tollere suaue iugum meum super te. Operemur, simul

simul, amice charissime, & viuamus in
 mul strictissima vnione Spiritus mei. Ego
 adiuuabo, & consolabor te, sicut dilecti-
 simum filium meum, & extenuabo labo-
 rem pœnitentiæ adiunctis viribus meis
 quas tibi secreto suggeram, ne deficias
 via. Et profecto fœlicior eris adiutor
 meo, etiam si sed eas in cilicio, & cinere
 quam si absque societate mea imperium
 totius mundi possideres.

10. Non te frangat, fili, asperitas pœ-
 nitentiæ depicta, quam horrent sensus
 tui assueti delectationibus humanis. Ego
 lactabo te in secreto cubiculo cordis tui
 vt dulcescant tibi pœnæ, quas suscipio
 pro abluendis sordibus peccatorum
 videbis quantæ & quàm ineffabilis con-
 solationis plena sit vera pœnitentia,
 quam turpiter errent filij huius sæculi
 famantes eam, & malè loquentes de
 finita bonitate, & misericordia mea
 si ego crudeliter tractem peccatores,
 conuertantur ad me. Recordare, fili pro-
 digi post innumerabilia peccata redentis
 tis ad domum meam, & interroga illum
 an passus fuerit desolationem, aut ego
 quutus fuerim ei verbum asperum, quod
 do coepit suspirare, & pulsare viscera
 mea. Ego certè, si legisti mollitos sermo-
 nes
 cum
 mili
 hoc
 & p
 quat
 erga
 pecc
 ii.
 anim
 vitæ
 potes
 Rede
 storu
 geriu
 ment
 quos
 Rece
 nicar
 Clau
 multi
 effici
 Quer
 pete
 tam b
 quæ
 man
 tur. E
 xibili

nes Euangelij mei, conuersabar in terra cum publicanis, & peccatoribus adeò familiariter, & misericorditer, vt propter hoc reprehenderer à mundi Sapientibus & prudentibus ex quò iudicare poteris, quàm falsum sit, me nimis seuerum esse erga eos, qui iam non sunt publicani, & peccatores, sed incipiunt sequi me.

ii. Propter hoc, fili, hortor te, ne cadas animo, aut credas intollerabilem esse viam vitæ ad quam sine pænitentia redire non potes: sed crede fidelissimo Magistro, & Redemptori tuo. Rumpe fasciculos delictorum, quibus grauaris, & quære refrigerium. Incipe benè vti remedijs Sacramentorum, quæ sunt quasi canales, per quos fluit pretiosissimus sanguis meus. Recede à carnalibus amicis, & quære veritatem & dulcissimam amicitiam meam. Claude ostium domus tuæ, & gemitibus multis ora Patrem meum, vt reformet & efficiat te similem vnigenito filio suo. Quære & inuenies, pulsa, & aperietur tibi, pete confidenter & accipies. Non enim tam breuis est misericordia mea quàm tua, quæ est sicut nubes matutina, & quasi ros manè pertransiens, qui exorto Sole siccat. Ego sum fons misericordiæ inexhaustibilis, & glorificor miserendo. A sæculo

non est auditum quòd contemnerem
miseriam inopum, & gemitum pauperum
quærentium incomparabiles diuitias
meas.

12. Certissimè ergo scias, fili, si conuer-
taris ad me, te habiturum in me vno, om-
ne bonum & omne solatium. Ego ero
tibi pater, & mater, frater, & soror, & fideli-
ssimus amicus, paratus ad instruendum
adiuuandum, solandum, & defendendum
te. Propter quod deberes constanter
agredi viam vitæ, non timens prælia in-
micorum tuorum, cum ego tecum futu-
rus sim. Ego enim vici mundum,
fies particeps victoriæ meæ, dum modo
velis mecum esse, neque vnquam recu-
dere à conspectu meo. Dirumpe ergo
vincula tua, fili charissime, & sacrificium
mihi sacrificium laudis, quod ego liben-
ter odorabor in expectata valdè recon-
solatione tua. Da mihi dexteram amicitie
quam requiro, siquidem ego prior dilexi
te. Desine vagari post vestigia appeti-
tum tuorum, & intimo sensu compunctio-
nis, & amoris, quære vbi cubem, & vbi
quiescam, in meridie; & para mihi thal-
amum in centro cordis tui, vbi fiet cal-
ceus meridianus amoris mei. Conuertere
me, fili dilectissime, & ego conuertar

e, vt liberem te de seruitute durissima, & eleuem ad statum filiorum Dei, inter quos frueris formosissima luce mea.

SOLILOQVIA.

De infelicitate presentis vite.

CAP. I.

Nimis infelix est vita præsens filiorum Adæ, quos peccatum expulit cum patre suo à paradiso voluptatis, quem plantauit dulcissimus Deus, vt ibi homo, si vellet foeliciter viueret! Quid faciam infelix homo operator terræ spinas, & tribulos germinantis? Quò me vertam exul tam procul habitans à charissima patria mea? Contemplor præsentem vitam plenam miseriæ, & tenebrarum, quæ Inferno contigua esse videtur; & tædet animam meam vitæ meæ tædio quodam penè intolerabili. Ego transco per locum horroris, &